

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Велико Търново, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

като разглежда докладваното от ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ Въззивно търговско дело № 20224001000078 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, пр. последно и сл. от ГПК, във връзка с чл. 422, ал. 1 от ГПК.

С Решение № 250/ 16.12.2021 г., постановено по т.д. № 99/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, състав на съда е ПРИЗНАЛ ЗА УСТАНОВЕНО по предявления от ищеца „Б.И-91“ ООД, ЕИК 107059276, със седалище в гр. Севлиево, иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 415 от ГПК, вр. чл. 485, вр. чл. 537 от ТЗ, че ответника С. П. С., ЕГН *****, от с. Дерманци, община Луковит, област Ловеч, дължи на ищеца сумата 44 258,18 лева, представляваща пълния размер на вземането по издаден на 27.06.2016 г. от „АГПОПРОДУКТ С.И“ ЕООД, ЕИК 201543218, със седалище в с. Дерманци, Запис на заповед за сумата 44 258,18 лева, авалиран на 27.06.2016 г. лично като физическо лице от ответника, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 14.08.2017 г. – датата на подаване на Заявление по чл. 417 от ГПК, до изплащането ѝ; ОСЪДИЛ е ответника да заплати на ищеца разносните в заповедното производство общо в размер на

3 750,60 лева, както и разноските в исковото производство общо в размер на 5 343,90 лева.

Недоволен от постановеното Решение, ответникът С. П. С., ЕГН *****, от с. Дерманци, община Луковит, област Ловеч, е подал въззивна жалба. Оплакването е за неправилност на обжалвания съдебен акт. Навеждат се доводи, че обжалваното Решение е постановено в разрез със събраните по делото доказателства и е необосновано. Твърди се, че липсват основни реквизити, изрично посочени от законодателя като абсолютна предпоставка за валидността на записа на заповед – безусловно обещание да се плати определена сума пари, подпис на издателя, място на плащане. Твърди се също така за наличието на каузално правоотношение, както и за недобросъвестност, и злоупотреба с право на приносителя, които въпроси не били обсъдени от първостепенния съд. Изложени са съображения в подкрепа на доводите и твърденията. Иска се от въззивния съд да отмени обжалваното Решение и да отхвърли исковата претенция.

В законно-определения срок, редовно уведомена, насрещната страна е подала отговор на въззивната жалба. В него е изразено становище за неоснователност на жалбата. Твърди се, че възможността въззивникът да твърди нови обстоятелства пред въззивния съд – липса на подпис на надлежен представител на издателя, е преклудирана. Посочва се, че подписването на записа на заповед от ответника, без представителна власт, ангажира самият него като ФЛ, като се цитира съдебна практика. Навежда се довод за бланкетност на твърденията в жалбата за недоказаност наличието на каузално правоотношение, недобросъвестност и злоупотреба с право от страна на издателя на записа на заповед. Иска се от въззивния съд да постанови Решение, с което да остави без уважение жалбата и потвърди обжалваното с нея Решение. Претендират се разноски по делото.

Великотърновският Апелативен съд като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и провери правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване и е процесуално допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Пред Ловешкия Окръжен съд е подадена искова молба, с вх. № 9068/

27.11.2017 г., от ищеца „Б.И-91“ ООД, ЕИК 107059276, със седалище в гр. Севлиево, срещу ответника С. П. С., ЕГН *****, от с. Дерманци, община Луковит, област Ловеч, с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК и с цена – 44 258,18 лева. Ищецът твърди, че на 27.06.2016 г. „АГРОПРОДУКТ С.И“ ЕООД, ЕИК 201543218, със седалище в с. Дерманци, е издал Запис на заповед за сумата 44 258,18 лева, с падеж на 30.09.2016 г., авалиран на същата дата лично като физическо лице от С. П. С., като задължението за заплащане на сумата не е било изпълнено. За установяване и удовлетворяване вземането на кредитора, произтичащо от неизпълнение на менителничния ефект, са образувани ч.гр.д. № 430/ 2017 г. по описа на РС – гр. Луковит, както и и.д. № 3939/ 2017 г. по описа на ЧСИ М. П. с рег. № 851, като в законовия срок длъжниците са подали възражение, с правно основание чл. 414 от ГПК, с което са оспорили вземането. Искане се от съда да постанови Решение, с което да установи със сила на присъдено нещо по отношение на ищеца, че ответника дължи на ищеца сумата 44 258,18 лева по издадения Запис на заповед, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 14.08.2017 г. – датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, до окончателното ѝ изплащане. Претендират се направените разноски в заповедното производство, както и в исковото производство.

Пред Ловешкия Окръжен съд е образувано т.д. № 99/ 2017 г. по описа на съда. С протоколно Определение от 07.06.2018 г. делото е било спряно, на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, до решаването на т.д. № 76/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, след което е било възобновено.

В о.с.з. на 07.06.2018 г. процесуалният представител на ищеца – адвокат Б. е заявил, че поддържа исковата молба. В пледоарията си по съществото на делото пълномощникът на ищеца – адвокат У. е поискал от съда да уважи иска, като в представената писмена защита са изложени доводи за неговата основателност.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил основателността на иска с доводи: за нищожност на записа на заповед; за наличието на каузално правоотношение, което записа на заповед обезпечава, като вземането по него частично е погасено чрез доброволно плащане, а останалата част – чрез възражение за прихващане на причинителни вреди и пропуснати ползи от лошото изпълнение на договора на ПРЗ от 01.02.2016 г.,

както и от лошото изпълнение на договора за доставка на минерални торове, сключен на 23.03.2016 г.; за недобросъвестност и злоупотреба с право от приносителя „Б.И-91“ ООД.

От фактическа страна се установява следното:

С исковата молба ищецът е представил заверен препис от Запис на заповед, неоспорен от насрещната страна и приет от съда. От съдържанието му се установява, че записът на заповед съдържа: 1/ наименованието „запис на заповед“ в текста на документа на езика, на който е написан; 2/ безусловно обещание да се плати паричната сума 44 258,18 лева; 3/ падеж – 30.09.2016 г.; 4/ името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 5/ дата и място на издаване – гр. Севлиево, 27.06.2016 г.; 6/ подпис на издателя. До името на издателя на заповедта е посочен адрес: с. Дерманци, *****

С отговора на исковата молба и с допълнителната искова молба страните са представили следните писмени доказателства: Договор за доставка на минерални торове от 23.03.2016 г.; 7 бр. фактури с протоколи за консигнация към тях; Договор за доставка на препарати за растителна защита от 01.02.2016 г., които не са били оспорени от страните и са приети от съда.

С молба ответникът е представил писмени доказателства, представляващи преписи от искова молба, отговор и определения по т.д. № 75/ 2017 г. и № 76/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, които са приети от съда.

Съдът е изискал и приложил ч.гр.д. № 430/ 2017 г. по описа на РС – гр. Луковит, от съдържанието на което се установява, че е подадено Заявление за издаване Заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК, с дата 14.08.2017 г., от кредитора „Б.И-91“ ООД срещу длъжника С. П. С., за сумата 44 258,18 лева, на основание издаден Запис на заповед, оригиналът на който е приложен към заявлението. Въз основа на заявлението е издадена Заповед № 315 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК за сумите: 44 258,18 лева; 3 750,60 лева – разноси по заповедното производство, както и Изпълнителен лист. Срещу така издадената Заповед за изпълнение длъжникът е подал в срок Възражение.

С протоколно Определение от 07.06.2018 г. производството по делото е било спряно, на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК – до решаване на т.д.

№ 76/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, поради преюдициалност на гражданския спор. С влязло в сила Решение съдът е осъдил „АГРОПРОДУКТ С.И“ ЕООД, ЕИК 201543218, със седалище в с. Дерманци, Община Луковит, да заплати на „Б.И-91“ ЕООД, със седалище в гр. Севлиево, на основание чл. 318 от ТЗ, във връзка с чл. 79 от ЗЗД, сумата 45 607,61 лева, представляваща неплатена цена по Договор за доставка на препарати за растителна защита, сключен на 01.02.2016 г.; сумата 9 717,72 лева, представляваща договорна лихва от падежа на подробно изброените фактури до датата на подаване исковата молба – 13.09.2017 г., както и разноските по делото.

При тази фактическа обстановка въззивният съд достига до следните правни изводи:

Обжалваното Решение е валидно, допустимо и правилно.

В т. 17 от ТР № 4/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС се приема, че предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 9 от ГПК, е съществуването на вземането, основано на запис на заповед. Ищецът следва да докаже съществуването на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение, като оригиналът е приложен по ч.гр.д. № 430/ 2017 г. по описа на РС – гр. Луковит.

С отговора на исковата молба ответникът е възразил, че запис на заповед е нередовен поради липса на предвидените в чл. 535, т. 4 и т. 6 от ТЗ реквизити „място на издаване“ и „място на плащане“ с доводи, че посочване само името на населеното място не е достатъчно и представлява непълнота на запис на заповед.

Въззивният съд приема, че в запис на заповед липсва посочване място на плащане, а за място за издаване е посочено населеното място – гр. Севлиево като на основание чл. 536, ал. 3 от ТЗ намира, че мястото на издаване се смята за място на плащане, споделяйки съдебната практика, която приема, че под „място на плащането“ и „място на издаването“ следва да се разбира само населеното място, където следва да се изпълни менителничното задължение и където е издаден запис на заповед. Освен това до името на издателя е посочен адрес – с. Дерманци, ***** и е приложима разпоредбата на чл. 536, ал. 4 от ТЗ, поради което възражението за нередовност на запис на заповед е несъстоятелно и следва да се остави без уважение.

Също с отговора на исковата молба ответникът е възразил за наличието на каузално правоотношение, по повод на което е издаден запис на заповед, като по делото са били представени Договор за доставка на препарати за растителна защита от 01.02.2016 г., искова молба с искане ответникът „АГРОПРОДУКТ С.И“ ЕООД да бъде осъден да заплати на ищеца „Б.И-91“ ЕООД сумата 49 096,78 лева, представляваща главница и договорна лихва до 31.07.2017 г. неизплатено задължение по договора; отговор на исковата молба и съдебно удостоверение за образуване на т.д. № 76/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд. Възразил е за недобросъвестност от страна на ищеца, тъй като същият цели на различни правни основания да се снабди с два изпълнителни листа за едно и също вземане. Във връзка с тези възражения производството по настоящото дело е било спряно, на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, до постановяване на влязло в сила Решение по т.д. № 76/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, с което, след като съдът е изследвал каузалното правоотношение, е осъдил „АГРОПРОДУКТ С.И“ ЕООД да заплати на „Б.И-91“ ЕООД сумата 45 607,61 лева, представляваща неплатена цена по Договор за доставка на препарати за растителна защита, сключен на 01.02.2016 г.; сумата 9 717,72 лева, представляваща договорна лихва от падежа на подробно изброените фактури до датата на подаване исковата молба – 13.09.2017 г., както и разноските по делото. При липсата на плащане по каузалната сделка не е налице твърдяната недобросъвестност от страна на ищеца и след като по запис на заповед не е било извършено плащане, искът е основателен и следва да се уважи.

Несъстоятелен се явява довода във въззивната жалба, че липсва представителна власт, тъй като С. П. С. не е управител на издателя „АГРОПРОДУКТ С.И“ ЕООД. тъй като съгласно чл. 462, във връзка с чл. 537 от ТЗ, при издаване на менителничния ефект, липсата на представителна власт не влияе върху неговата действителност, тъй като се счита за издаден лично от лицето, което го е подписало.

С оглед на изложените съображения, искът с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК е основателен и следва да се уважи.

До същия правен извод е достигнал и Ловешкия Окръжен съд, поради което постановеното от него Решение е правилно и следва да се потвърди.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на делото, направеното искане за присъждане на разноси и представените доказателства в тази насока, на въззиваемия следва да се заплати сумата 1 857,75 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/ 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като своевременното възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да се уважи, като основателно.

Водим от гореизложеното, Апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 250/ 16.12.2021 г., постановено по т.д. № 99/ 2017 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, от с. Дерманци, община Луковит, област Ловеч, ***** да заплати на „Б.И-91“ ООД, ЕИК 107059276, със седалище в гр. Севлиево, у*****, сумата 1 857,75 лева, представляваща заплатено в брой адвокатско възнаграждение за защита пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____